

РЕШЕНИЕ

№ 5040

гр. София, 17.07.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разглежда дело номер **704** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба вх. № 1915 от 21.01.2019 г. по описа на Административен съд София-град на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу Решение № Ж- 997 от 21.12.2018 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, е дала следните задължителни указания на [фирма]: 1./ В тридесетдневен срок от получаване на настоящото решение да извърши необходимите действия, издаде и предостави на жалбоподателя становище за присъединяване по реда на чл. 91 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи с посочена дата на издаване, отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ и 2./ в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1, [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целите на закона. Твърди се, че при прекратяване на процедурата по присъединяване на фотоволтаична електрическа централа /Ф./ на [фирма] правилно бил приложен закона, като КЕВР неправилно е

приела, че поземления имот, находяще се в с. „К.“, землището на [населено място], общ. Стара 3. отговаря на изискването да се намира в урбанизирана територия по смисъла на чл. 24, т.1 от ЗЕВИ. Сочи, че КЕВР смесвала понятията „урбанизирана територия“ и „улегулиран имот“, както и, че промяната на предназначението на земеделска земя и одобряването на ПУП-ПЗР не означавало, че имота вече попада в урбанизирана територия. Изложени са подробни съображения, аргументиращи поддържаната теза. Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния му представител юр.к. Н., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], чрез процесуалния си представител адв. И., оспорва жалбата и моли съда за потвърждаване на решението. Подробни съображения е изложила в представите по делото писмени бележки. Претендира присъждането на разноски съобразно представен списък с разноските.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба с вх. № Е-12-00-298/22.10.2018 г., подадена от [фирма], срещу [фирма], депозирана в КЕВР. Предмет на жалбата е отказ на [фирма] да стартира процедура за присъединяване на обект „Фотоволтаична централа до 30 kWp (киловат пик)“, предвидена за изграждане в поземлен имот ПИ № 087012, находящ се в [населено място], [община], с мотив, че не отговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ)

Липсва спор по делото, че заинтересованата страна в процеса [фирма] със заявление вх. № 4343867 от 20.06.2018 г. е поискала да бъде присъединен като обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, поземлен имот ПИ № 087012, находящ се в местност „К.“ по КВС на [населено място], [община], представляващ ПИ с идентификатор: 77476.87.12 по КККР на [населено място].

Като доказателства към искането си, [фирма] е представила Заявление за проучване от 31.05.2018 г.; Договор за наем от 23.04.2018 г.; Скица на ПИ № 15-102457-19.02.2018 г.; Скица на ПИ № 15-102457-19.02.2018 г. с предложение за монтиране на Ф. върху покрив; Постановление за възлагане на недвижим имот от 11.10.2017 г.; Заявление за услуга от 17.07.2018 г., Заявление за проучване от 17.07.2018 г.

Липсва и спор по делото, че от страна на [фирма] заявената мощност на предвидената за изграждане Ф. е 14,91 kWp. т.е, че са изпълнени изискванията за обща инсталирана мощност (заявената мощност на предвидената за изграждане Ф. е 14.91 kWp) до 30 kW включително, както и изискването обектът да бъде изграден върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради.

С писмо изх. № 8729/10.10.2018 г. [фирма] е информирала [фирма], че прекратява процедурата за присъединяване на Ф. по чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ, предвидена за

изграждане върху покрив на обект: „Семейна ферма за отглеждане на зайци“ в ПИ № 087012, находящ се в [населено място], [община], тъй като недвижимият имот, в който се предвижда изграждането на обекта не се намира в урбанизирана територия. На основание чл. 145, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е изготвен доклад от Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с вх. № Е-ДК-1072/12.12.2018 г.

Комисията е направила запитване до [община] за предоставяне на информация, като отговорът е получен с писмо с вх. № Е-12-00-298 от 28.11.2018 г., като е посочено, че за ПИ № 087012, находящ се в местност „К.“ по КВС на [населено място], [община], представляващ ПИ с идентификатор: 77476.87.12 по КККР на [населено място] има процедиран ПУП – План за застрояване, одобрен със заповед № 1033/29.05.2007 г., съгласно която за имота е отредена предимно-производствена устройствена зона. Посочено е още, че след проведена процедура по промяна на предназначението имот представлява урбанизирана територия, с начин на трайно ползване – „Др. животновъдна ферма“.

На 21.12.2018 г. е проведено закрито заседание на ДКЕВР, на което е разгледана административна преписка, образувана по жалба с вх. № Е-12-00-298/22.10.2018 г., подадена от [фирма] и е взето атакуваното решение, обективизиран в следствие в решение № Ж-997 от 21.12.2018 г. – предмет на настоящото производство. Със същото в т. 1 са дадени задължителни указания на „указания на [фирма]: 1./ В тридесетдневен срок от получаване на настоящото решение да извърши необходимите действие, издаде и предостави на жалбоподателя становище за присъединяване по реда на чл. 91 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на лектрическа нерегия към преносната или към разпределителните електрически мрежи с посочена дата на издаване, отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ и 2./ в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1, [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

За разкриване на обективната истина в хода на съдебното производство е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза, приета от съда като компетентно, безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението на вещото лице се установява, че м. „К.“, няма изготвен ПУП, а попада в ОУП на [община] и съдържа имоти с различно предназначение, като в по-голямата си част имотите като вид територия са земеделски, представляващи ниви, а останалите били с трайно предназначение на територията на имота: урбанизирана и различни начини на трайно ползване. Посочено е, че съгласно определените в ОУП „строителни граници“ процесния поземелен имот не попада в тях, за него има издаден и влязъл в сила ПУП – План за застрояване от 2007 г., одобрен със заповед № 1033 от 29.05.2007 г. на кмета на [община]. Вещото лице е посочило, че поземелен имот с идентификатор № 77476.87.12 по КККР на [населено място], [община] е с трайно предназначение на територия урбанизирана и начин на трайно ползване – за животновъден комплекс, като предназначението на замята е променено от земеделска в урбанизирана.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение № Ж-997 от 21.12.2018 г. е връчено на жалбоподателя на 04.01.2019 г. Жалбата, с която се оспорва решението е подадена с входящ номер на КЕВР е от 11.01.2019 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. [фирма] е

активно легитимирано да обжалва лице, адресат на оспорения индивидуален административен акт и по този начин са накърнени интересите му.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж-997 от 21.12.2018 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.). В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение.

По отношение на материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Настоящият състав намира оспореното решение на КЕВР за законосъобразно и постановено в съответствие с правните норми.

Разпоредбата на чл. 23 от Закона за енергията от възобновяеми източници предвижда, че лицата, които желаят да изградят енергиен обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници или да извършат разширение на съществуваща електрическа централа или да увеличат инсталираната електрическа мощност на централа за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, подават до оператора на съответната електрическа мрежа заявления за присъединяване в посочени от тях райони, одобрени по чл. 22, ал. 5. В ал. 2 е посочено, че заявления по ал. 1 се подават след одобряване на електрическите мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване, до приключване на едногодишния период по чл. 22, ал. 5.

Операторът на съответната електрическа мрежа разглежда заявленията по реда на постъпването им и с мотивирано становище се произнася по допустимостта на всяко заявление в срок 14 дни от постъпването му. След изчерпване на одобрените електрически мощности за съответния район операторът на електрическа мрежа връща подадените и неразгледаните заявления, което се смята за мотивиран отказ за присъединяване съгласно чл. 117, ал. 4 от Закона за енергетиката.

Според чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 /общият ред/ не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към

електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл.31 и чл.32.

В настоящия случай спорът по делото е дали процесната Ф. е изградена върху недвижим имот, който попада в урбанизирана територия, за да ползва преференциални цени за изкупуване на ел. енергията, която произвежда.

Основното предназначение на територията се определя от концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове. Според основното им предназначение, определено с устройствените схеми и планове, териториите в страната са (чл. 7 и чл. 8 ЗУТ): урбанизирани територии (населени места и селищни образувания); земеделски територии - за обработваеми земи (ниви, овощни и зеленчукови градини, лозя, ливади и други) и необработваеми земи (пасища, скатове, дерета, оврази и други); горски територии; защитени територии; нарушени територии за възстановяване. територии, заети от води и водни обекти, и територии на транспорта. В § 5, т. 6 ДР на ЗУТ е дадена легална дефиниция на понятието "територия на населено място", като селищна територия, обхваната от границите му (строителни граници), определени с устройствен план, без да се включва землището. На свой ред понятието „землище“ е легално дефинирано в § 1, т. 8 от ДР на ЗАТДРБ, като съвкупност от поземлени имоти, принадлежащи към дадено населено място. Съпоставката на двете правни понятия установява, че урбанизираната територия е по-тясно понятие, тъй като включва само имотите в строителните граници на населените места. Землището на свой ред е по-широко понятие и включва, както урбанизираните, така и останалите територии, между които и земеделските такива. Съвместното разглеждане на разпоредбите показва, че под урбанизирани територии следва да се разбират териториите в строителните граници на населените места или селищните образувания. В тях не се включват земеделските имоти, които са част от землището, но са извън територията на населеното място по смисъла на ЗУТ. Урбанизираната територия е обективно обусловена от строителните граници и не се влияе от предназначението на отделните поземлени имоти.

В настоящия случай от представените по делото доказателства и от приетото по делото заключение на вещото лице, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установява, че процесният поземлен имот с идентификатор № 77476.87.12 по КKKP на [населено място], [община] попада в обхвата на ОУП на [община], който е одобрен с решение № 1158 от Протокол № 55 от 26.05.2011 г. на Общински съвет Стара 3.. За същия има одобрен ПУП-ПЗ и е с трайно предназначение на територията – урбанизирана и начин на трайно ползване – за животновъден комплекс. Установява се също така, че ПИ макар и да попада в обхвата на ОУП, то същият не попада в съществуващите и нови зони за строителство съобразно определените в ОУП строителни граници. За понятието „строителни граници“ легална дефиниция няма, но то реферира към понятието „територия на населено място“ по смисъла на § 5, т. 6 от ДР на ЗУТ. В теорията се приема, че строителната граница на населено място е границата, определена с устройствен план - общ или подробен, която разграничава урбанизираната територия на населеното място от неговото землище. В този смисъл съдът изрично отбелязва, че строителните граници не се обвързват непременно с наличието на ПУП, въз основа на който план се предвижда и разрешава строителството, т.е. за понятието „строителни граници“ не следва да се съди само от възможността за застрояване. Строителните граници могат да бъдат очертани и с общ устройствен план, който в този случай ще ги отграничи от землището на

населеното място.

По аргумент от горното, за понятието – урбанизирана територия, следва да се приеме, че това е територията, заключена в строителните граници. В този смисъл, урбанизирана територия и строителни граници се явяват синонимни понятия.

Разпоредбата на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ въвежда конкретно изискване към вида територия, в която се намира сградата, върху която ще се изгради ФВИЦ, а не към предвидения начин на трайно ползване на имота, който в случая е ирелевантен. С оглед на изложеното и доколкото се установи, че недвижимият имот не попада в територия, заключена в строителни граници очертани в общия устройствен план, то същият не може да се счита за имот, разположен в урбанизирана територия и спрямо него не е възможно да се приложи правилото на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ.

С оглед на изложеното, съдът намира, че правилно и законосъобразно жалбоподателят е прекратил процедурата за присъединяване на обекта за производство на електрическа енергия, като в тази връзка жалбата на [фирма] намира за основателна, а обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено.

По разностите по производството:

С оглед изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото съдебни разноски, такива следва да се присъдят със съдебното решение в размер на общо 600 лева, от които 50 лева - представляващи платена държавна такса, 250 лева - възнаграждение за вещо лице и 300 лева юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Решение № Ж-997 от 21.12.2018 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е дала задължителни указания на [фирма].

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], сума в размер на 600 (шестотин) лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението и от изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: